

Велимир Петров

Кръгла дата, та заоблена

Ранчото – Чървенска обител.

1 януари 2000 година!

Каква дата! Кръгла, кръгла... и красива, красива – като дамска интимна заобленост! Толкова кръгло заоблена, че като се отъркала и затъркала – отиде, та се не видя!

Предишните дати, уж не бяха толкова кръгли – кога се изтърколиха!

Само преди часове изпратихме годината, която ми се водеше за Юбилейна и през която, най-последно, станах пълнолетен – шейсетгодишен. С отлежала дата! Ще рече – поскъпвам! Както виното с по-задна дата, антиквариата или – патешко яйце, обвито в един пръст глина, печено и заровено в мазата за дълги години, според Китайската кухня.

Датата е велико творение на човешкия гений, както и датника, таймъра и прочие календарщини.

Там, където се навърта дата, цената отхвърква автоматично. Зная за часовник с датник – по-скъп от братовчед си – без такъв. Също така, познавам девойче, с часовник с датник, с много по-висок рейтинг отколкото на леля й – с часовник без абсолютно никакъв датник! Напливът от мераклии – все по посока на датника!

Някъде бях чел, че някои дати трябва да се съблюдават, като тия на лекарствените средства; обратното водело до уртикарии, световъртеж, сърбеж, а и други геомагнитни полови аномалии и по-безобидни цирози. Щях да забравя – днешната дата също трябва да се съблюдава – особено при въртенето на баницата – може да се падне Парата! В това нямаме – кой ти я дава!

Има и дати, пораждащи съмнение: като рождената дата на моя колежка; ако допуснем, че е вярна, ще рече, че малко преди да пръкне на този грешен свят, вече е свирила във фанфарната музика на Девическата гимназия, надянала до лактите дълги, бели, памучни ръкавици.

Да не говорим за някои адски машини, задействали неподходящо:

Познат шегаджия, уж на шега заложил мини-адска машинка в тортата на юбилейната си тъща; невинно нагласил датника за кулминацията по честването й – с полагащите се фойерверки и прочиета; нещо се разминали идеята с резултата – та се наложило да се облизват взаимно с балдзката, навъртаща се случайно и неглиже в района. Намесили се и други персони, та станала една...

Около всяка Нова година ставам един тих и сантиментален, малко нещо – тъжен. Вирус ще е някакъв. Мирова скръб ме възсяда, пришпорва всичките ми жалки килограми и помисли разюздани, галопира

ретроспективно и респективно по белите полета, петна и лекета на творческите ми възжеления и страстите човечески; спъва се о непризнати грехове, хързала се по затлачените. Да не си кривя душата, има и калдъръми, тук-там с жълти павенца и килимени пътечки. Вирусът му неден, долен, неидентифициран, неклассифициран, че и мнителен. Гледа да ме изкара – все аз виновната страна, все за нещо и някому уж съм дължал внимание и извинение. И което е най-лошото – в това си състояние, съвсем нямам щение за дигане на чаши и прочие наздравници. Неприлична ситуация!

През това време – цялото прогресивно човечество трескаво се готви за Новогодишната нощ, която обикновено трае три дни и три нощи, а за по-талантливите – и много повече. След което – още толкова дни и нощи реанимира и си ближе раните. Същото това прогресивно човечество се е запасило за тази Новогодишна нощ, сякаш е дошъл свършекът на Света (според многобройни прогнози на врачки, квачки, дизайнери, близайнери и тем подобни и безподобни шмекери), с питиета според културата на алкохолизма си, според кесията, че и според компанията и мезето. Знаем: в една добра компания, всеки взема другия на мезе, или обобщено: Добрата компания – е най-доброто мезе!

Не ни е работа да надничаме в канчето на ближните, независимо от стария или от новия набор са; тяхна работа си е и исконно право, с какво и с кого ще се чукат в Новогодишната нощ, нощи и денонощия. Ние също си имаме с какво и с кого – да сме живи и здрави! Напук на световната и междузвездна завист и мръсотия!

Неприятно е, че се подвеждам по стария български обичай, на Новогодишната софра да мисля за работа и то, за несвършената. Затова понапрайвам по нещо ново, за кадем, както лозарят подрязва лоза на Зарезан. Откак се почувствах художник, си съчиних тази традиция, увеличах се и има Нови години, когато съм завършвал цяла картина.

Тази година /Защо ли?/, вместо към четката, посегнах към пишещата машинка.

Зад гърба ми, в камината, голям четиритактов чукан меко пърпори на праз(нич)ни обороти. Ако имах огледало за обратно виждане, щях да отбележа – колко екологично чисто протича бурният окислителен процес, наречен Горене. Какви сини езичета-пламъчета фъшкат из невидими дюзички, хармонират се според Теорията за горене на газовете в интимна среда; пошляпват нестинарски върху жаравата, онаследена от предния пън; дали не припират да бодна шишче за термична кулинарна обработка... Има време! По-кротко!

Седнал съм на маминия виенски стол – единствен оцелял от холната й гарнитура; служил във всичките ми ателиета, не малко на брой; оплескан с престижните холандски бои Таленс; очукан и дозачукван с разни чешити гвоздеи; та и скрепен с една – трофейна супер-скоба, вместо шина за счупен крак, с едва видима емблемичка на Мерцедес.

Столтът ми е мил, набор ми е, тъпкан със сантименти. През Войната е служил, зачислен ми, като танк, като подводница, като всъдеход-амфибия, отчасти и като летяща крепост. Стрелял съм едновременно и с четиритях му крака... пардон – цеви, като зенитно оръдие, по вражеските самолети и винаги съм уцелвал! Охлузен е колкото мен и има придобивка – агнешка кожа, според ишиаса ми, който само чака малко да се разсея, мръдна неправомерно и ме скепчва с ръждивия си, нажежен керпеден под лявото бедро. За да стихне болката – вдясно е раклата: два персона дълга, два – широка; многоцелева (с декоративни функции, складова база, брачно ложе, за размисъл и дрямка, както и за скимтене, стонове и вопли – според същия този ишиас), всеотдайна, готова винаги да те приюти, приласкае и обезболи; да ти тушира проблемите.

Вляво е основният интериор, невидим в момента, преграден със замръзналия на кокал юргански чаршаф; току що внесен с мисията да освежи, овлажни, ако се напъне и да озонира – съхнейки, творческия ми въздух; а и да ме уедини от суетнята около вкусотиите, полагащи се за Първия календарен ден и месец, е – не особено сполучливо!

Между мене и прозореца е курдисана Ериката, на която тракам в момента, върху куцата масичка от лятната кухня – дворна мебел, за мелене на домати и други, мобилизирана за случая, а и да не се шляе и разхайтва през зимния сезон; да натрупа малко активи – няма да и са излишни при тази безработица. Покрита е със смущаващо луксозна, за персоната й, ленена покривка – да не се отбелязват пряко явните престаравания на внуците ми, разработващи новите си ножове, посредством тънкостите на овчарската резба.

Куцата масичка е подпряна с две коли от неблагонадежден правописен речник, с тайната надежда – да не куцам поне в правописно отношение!?

Друга купчина, по-правописни речници, се рее по раклата, в компанията на комплект очила – за различни дължини, четива и... брифинги (Суета!).

Въобще няма да споменавам за задръстения от честитки и благопожелания телефон, както и за недоумението Ви – на невероятно колко много места, едновременно, могат да бъдат проснати само(!) три броя

блажено мъркащи котки.

Прозорецът! Оставих го за края на минитворческата ми обстановка – за десерт! Истински прозорец към Света! Свят – такъв, какъвто би ми се искал да бъде: блестящо блещукащ и непорочно-бял. Новогодишният сняг е затиснал цялата грозота на разкапания, отиваш си век; а новият, идващ – като коледна елха, със шушулките на мечтите ни, стъклените гирлянди на неизживените ни сънища, арабските на несънуваните ни изживявания и филиграните на нови срещи; скрежасали тръпки и пируетите на ледени искрици Надежди... Бял екран, проектиращ всичко препускащо из подредения хаос на химиите в мисловните ми процеси!

Изглежда се увличам! Едно сиво, антилирично настроено човече, много познато; от онези, дето се грижат да не предозирам емоции, държат ме за крачола – да не би да хвъркна към синевата; шляят се насамнатам по вдъхновеното ми чело; ме почуква отрезвително с кокалчето на свития си показалец, по терена отреден за евентуални рогаца: Къде бе, бако?! – вика – Къде виждаш такъв прозорец? С толкова функции и много декор! Най-обикновена дограма! Прави ти я Данчо Цонев от Ширпотребата на „Бор“. Две трети от ширината и една втора от височината на северозападната стена; двоен, с три отвесни крила, без шпроси. Турил си помежду кожичките на две козленца, да не ти духа на ишиаса. А отвън – най-обикновен, редови зимен ден; валяло е цяла нощ, няма ги дори следите на зайците – рецидивисти, дошли да доогризят корите на ябълките. Няма го дори и взмото на Сприхавата сврака Николина, забравила да ти каже поне едно: „Ч-ррр, Н-ррр, Г-ррр!“

Ясно! Спирам! Затисне ли те, като... зъбобол, такова – антилирично; от тези, дето навремето измислиха сивия поток и прочие – време е за домашните задължения! За момента те са: да почетем подобавъчно Новата – 2000-та година! Да завъртим баницата! Да видим – какъв ще ни е късметът! Дано да не е пак Лозето! Голямо копане ще ни чака! Ще разбутваме парчета, докато ни се падне нещо свястно! Имаме по половин баница за корекции. Децата и внуците, тази Нова година, ни изоставиха сами – Дядо и Баба! Захитряха!

Да са, а и да сме – живи и здрави! Всички!

* * *

Уточнение: Дни след Новата, 2000-та година, след написване на горния текст, настъпиха сериозни размествания, уволнения и нови назначения, на територията на интимния ми творчески интериор – както,

впрочем, се практикува във всяко уважаващо себе си ведомство, около Първо число на годината.

Сега, като анализирам настъпилите промени, си давам сметка, че това, навярно, се е наложило във връзка със започващите преговори за присъединяването ни към структурите на Евросъюза и НАТО, налагащи драстични мерки към някои остарели технологии, вкоренени в ежедневната ми творческа и други практики.

Разбира се, всичко това стана с безкористната помощ на братските ни Съединени щати; в смисъл – братът на съпругата ми – Л.Р., който през последните тридесет и две години, все забравя да се завърне за постоянно в Родината си; идва си за кратко; все бърза – неотложни дела; прави ни по някое солидно финансово подпиране – за насъщния, та полеко да понесем отсъствието му. Тази Нова година решил да ни компютризира... и оттам тръгнаха драстичните мерки, които предприех.

Какво по-точно стана на практика!

Първо: пенсионирах Ериката! Сложих я в калъфа – може да потривава, ако решат да ми правят Музей, Галерия или Мемориал, скромно казано.

Второ: Куцата масичка докуцука до лява поция, заедно с двете коли от неблагонадеждния правописен речник; пое товара на скенера и принтера и една камара помощни материали и консумативи.

Трето: От мазата изпълзя едно наследствено бюро, доволно широко, с две странични крила, ролетка и цял набор чекмеджета; пое основната част на компютъра – Ай Би Ем, монитора, клавиатурата и... мишката, разбира се, къде без нея.

Четвърто: Наложих се да бъдат уволнени два броя кресла; хайде-де, няма да ми се заседяват посетители, я!

Междувременно, замръзналият на кокал юргански чаршаф и още цяла сюррия подобни, бяха изсъхнали, овлажнили, озонирали и прочие, въздуха.

Та, каквото можем – правим, по посока на новите технологии, ноу-хаута и модернизации разни!

– Здравей, Европа! Запри за малко, белким те застигнем, че солук не ни остана...

* * *

Зад гърба ми камината меко пърпори.

Компютърът мърка.

Прозорецът държи на дистанция синьо-бялата зима и захлупеното ѝ

Кръгла дата, та заоблена

небе. По диагонала му – черният котак, подобно някоя росомаха, пори
снега...

КРАЙ

© 2000 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11600>]